

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

ὑπὲρ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Αἱ ἐν Καίρῳ ἑλληνικαὶ συντεχνίαι ἀπέστειλαν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν βραβείον 30,000 φράγκων, ὅπως χρησιμεύσῃ διὰ βραβεΐα ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἤθελον ἀριστεύσει εἰς τὴν πρώτην κατὰ ἑξῆραν μάχην· ἐν ᾗ δὲ περιπτώσῃ δὲν γείνη πόλεμος, τὰ χρήματα νὰ διατεθῶσιν ὑπὲρ τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλλήνων γραμμάτων Συλλόγου.

Ἰπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ οἱ ἐν Τεργέστῃ ὁμογενεῖς συνεισέφερον πρὸς ἑξῆς ἀνὰ φρ. 18,351.55.

Ἐκ χοροῦ δοθέντος ἐν Βραβίλῳ ὑπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰσεπράχθησαν φρ. 10,595.

Ὁ ἐν Μασσαλίᾳ Ἕλληνας κ. Δημήτριος Βασιλείου ἀνῆγγαιεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν ναυτικῶν ὅτι διαθέτει 10,000 φράγκ., ὅπως διαμεμνηθῶσιν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς καὶ ναύτας τοῦ πολεμικοῦ ἀτμοπλοίου ἢ τορπιλλοφόρου, ὅπερ πρῶτον ἤθελε κυριεύσει ἢ καταστρέψῃ· θεωρητικὸν πλοῖον δυνάμει, καθ' ἣς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἤθελε κηρύξει πόλεμον ἐντὸς τριῶν ἑτῶν ἀπὸ σήμερον.

Οἱ ὁμογενεῖς τῆς ἐν Ῥουμανίᾳ πόλεως Φαλταίου διωργάνωσαν ὑπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ χορὸν μετὰ λαχείου, ἐξ οὗ εἰσεπράχθησαν περὶ τὰ 1,000 φράγκα.

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Κερκύρας ἐψήφισε συνδρομὴν ἐκ δρ. 300 ὑπὲρ τῆς ἐταιρίας τῶν φυλακῶν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Ἐν τῷ γνωστῷ γερμανικῷ περιοδικῷ «Ἀποθήκη τῆς ἡμεδαπῆς καὶ ἀλλοδαπῆς φιλολογίας» (Magazin für die Literatur des In-und Auslandes) ὁ καθηγητὴς κ. Αὐγουστός Βύλτς δημοσιεύει ἐπικρίσεις α') τῆς ἑλληνικῆς μεταφράσεως τοῦ «Γουλιέλμου Τέλλου» τοῦ κ. Α. Ρ. Παγκαδῆ, ἣτις μετὰ τοῦ «Νάθαν» ἀποτελεῖ τὸν 8' τόμον τῶν «Ἀπάντων» αὐτοῦ, καὶ β') τῆς εἰς τὴν γερμανικὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ο. Α. Εἰσσην μεταφράσεως τοῦ «Δούκα», τραγωδίας πενταπράκτου τοῦ αὐτοῦ διακεκριμένου Ἑλλήνου λογιῶ.

Εἰς τὴν ἐν Παρίσις Ἀναδρμειαν τῶν Ἐπιγραφῶν ὁ κ. Leopold Hugo ἀπέστειλε μικρὸν τι ἀρχαῖον ἀνάγλυφον, ὅπερ εἶχεν εὑρεῖ ἐντετυχισμένον εἰς τὸν τοίχον οἰκίας τινος αὐτοῦ ἐν Enghien. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο, ἔχον ὑψὸς 20 ὀκτακομμάτια καὶ πλάτος 23, παριστάνει ἄνδρα ἐφιππον, οὗ τινος ὁ ἵππος ἐν φαινομένη ἀτρεμίᾳ στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς κορμὸν δένδρου, περὶ ὃ περιελίσσεται ὄψις. Ὁ ἵππευς ἔχει τὴν κεφαλὴν ἀσκητῇ, περὶ δὲ τοὺς ὤμους φέρει χλαμύδα πολυτελῆ ἐμπεπορημένην εἰς τὸν ἑτερον αὐτῶν. Ἐκ τῆς ὀλης ὄψεως ὁ ἵππευς φαίνεται ὡς ἐπιστήμον τι πρόσωπον. Κάτωθι τοῦ ἀναγλύφου ὑπάρχει ἐπιγραφή τριστίχος, ἣς τινος ὁ μὲν πρῶτος στίχος, καλῶς διατηρούμενος, ἔχει οὕτω: Σάτυρος καὶ Διόβουρος. Ἀλλὰ μέρος τοῦ δευτέρου εἶνε ἐσθαρμένον, οἱ δὲ μόλις διακρινόμενοι χαρακτῆρες πιθανὸν νὰ ἀπετέλουν τὰς λέξεις: Ἀπόλλωνι ἢ Ποσειδῶνι θεῷ ἐπιούων.

Ὁ πρίγκηψ διάδοχος τῆς Γερμανίας ἡγόρασεν ἐσχάτως ἀντὶ 250,000 φράγκων τὸν μεγαλοπρεπῆ πίνακα τοῦ Ρούδενς, τὸν παριστάνοντα τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην. Ἡ εἰκὼν ἀνῆκε τῶς εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ κόμητος Schönborn ἐν Βιέννῃ.

Ἐσχάτως ἐγένετο ἐν Παρίσις ἔκθεσις ὁδογραφικῶν (aquarelles), ἐξ ὧν μία, γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Louis Leiot, ἐπελώθη ἀντὶ φράγκων 30,000.

Ἡ «Nouvelle Revue» ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 1 Μαρτίου ἀρχεται δημοσιεύουσα τὸ τελευταῖον ἀνεκδοτὸν συλλογισμὸν τῆς Γεωργίας Σανδ, φέρον τίτλον «Albine».

Πρὸ δύο περίπου μηνῶν ἀνεγράψαμεν κατὰ τὴν γερμανικὴν ἐφημερίδα «Vossische Zeitung» ὅτι παρὰ τὴν πόλιν Saqqarah ἐν Αἰγύπτῳ, πρὸς βορρὰν τῆς θέσεως, ἐν ᾗ ἔκειτο ἡ ἀρχαία Μέμφις, ἐξεχώσθησαν δύο νέαι πυραμίδες, ἀνήκουσαι εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς ΣΤ' Δυναστείας, ὧν οἱ ἐσωτερικοὶ τοῖχοι ἴσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ πολλῶν χιλιάδων ἐπιγραφῶν. Ἐκτοτε ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος ἀνυπομό-

νως περιέμενε λεπτομερεστέρως πληροφορίας περὶ τῆς σπουδαίας ταύτης ἀνακαλύψεως. Τὰς πληροφορίας ταύτας παρέχει νῦν ἐπιστολὴ τις ἐκ Καίρου ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου, ἣν ὁ Brugsch βέης, ἐπιμελητὴς τοῦ ἐν Boulaq μουσείου, ἀποστέλλει εἰς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα.

Γνωστὸν ὅτι αἱ πυραμίδες εὐρίσκονται πάσαι ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, εἰς τὴν ἀριστέραν ὄχθην, ἥτοι πρὸς δυσμὰς τοῦ Νείλου, μεταξὺ τοῦ Δέλτα καὶ τοῦ Fayoum. Γνωστὰ ὑπάρχουσι μέχρι τοῦδε περὶ τὰς ἑκατὸν, ὧν ἐπιστημάται εἶνε αἱ τρεῖς μεγάλαι, αἱ κείμεναι εἰς 16 χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Καίρου, ἐκ τῶν ὁποίων πάλιν ὑψηλότερα εἶνε ἡ τοῦ Χέοπος. Τὰ ἐκ τιτανῶδων λίθων ὄρη ταῦτα, ἅτινα ἐχρησίμευον ὡς τάφοι τῶν Φαραῶν, εἶνε τοσοῦτον γιγάντεια, ὥστε φαίνονται ἐξ ἀποστάσεως δύο λευγῶν, μίαν δὲ λεύγαν ἀπέχων τις ἀπ' αὐτῶν νομίζει ὅτι εὐρίσκειται εἰς τοὺς πρόποδας τῶν τῶσαν δεσπόζουσι τῆς κοιλάδος.

Αἱ ἄλλαι πυραμίδες εἶνε τεταγμέναι κατὰ ομάδας μάλλον ἢ ἥτιον ἄλλῃθεν ἀπεχούσας, καὶ ὀνομαζόμενας ἐκ τῶν σημερινῶν χωρίων, ἅτινα κεῖνται κατὰ μήκος τοῦ Νείλου. Διευθυνομένους τις πρὸς τὸ νοτιοανατολικά ἀπάντῃ τὰς πυραμίδας τοῦ Saqqarah, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἔπειτα ἔρχονται αἱ τέσσαρες τοῦ Dachour, τελευταῖαι δὲ αἱ τοῦ Matanyeh καὶ Meitoum. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι ἐντελὲς καταβρέβασαι καὶ ὑπὸ τῆς ἄμμου καλυφθεῖσαι.

Αἱ τελευταῖαι αὗται, μνημεῖα ἱστορικῶς μεγάλης ἀξίας, προσέλιχσαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἰδιαζόντως τὴν προσοχὴν τοῦ Mariette βέη. Αἰσθανόμενος δὲ ἐγγίζοντα τὸν θάνατόν του ὁ διάσημος αἰγυπτολόγος ἀνέθεκεν εἰς τὸν Brugsch βέην τὴν ἐξακολούθησιν τῶν ἀνασκαφῶν, ἃς εἶχεν ἀρχίσει εἰς τοὺς πρόποδας τῆς λυδικῆς δεσφίδος, ἐν τῷ εὐρεῖ ἐκείνῳ πεδίῳ τῶν πυραμίδων, ὅπερ εἶχεν ἔτι ἀτελὲς ἐξερευνηθῇ.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1880 τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ Mariette ὁ Brugsch βέης, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐνῆργησε τὴν ἐκκωσιν τῶν τριῶν πυραμίδων, τῶν κειμένων πρὸς δυσμὰς τοῦ Saqqarah. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὴν «Vossische Zeitung» ἀφηγείται ὅτι εἰσεχώρησεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν δύο τούτων φαραωνικῶν τάφων, οἵτινες ἄλλως εἰσὶ λίαν βεβλαμμένοι. Ὁ εἰς τούτων εἶνε ἡ πυραμὶς τοῦ Φαραῶ Arphibios, ὃν ἀναφέρει ὁ Μανέθων ὑπὸ τὸ ὄνομα Μερίρα Ἀπαπος, καὶ ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ἰσχυρότατος τῶν βασιλέων τῆς ΣΤ' Δυναστείας. Ὁ Brugsch βέης λέγει ὅτι δὲν ἐπεσκέφθη παρὰ τὴν αἰθούσαν τὴν πρὸ τοῦ νεκροῦ θαλάμου, ἣς ὁ δυτικὸς τοίχος καλύπτεται ὑπὸ ἐπιγραφῶν, ἃς ἡδυνήθη νὰ ἀναγνώσῃ· ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυπεν ὅμως ἀκόμη οὔτε τὸν σαρκοφάγον, οὔτε τὴν βασιλικὴν μούμιαν, περὶ ὧν τὸ Μουσεῖον τοῦ Boulaq ἔχει γραπτὰς ἀκριβεῖς πληροφορίες.

Ἡ πυραμὶς αὕτη φέρει τὸ ὄνομα «Mennoser», ὅπερ εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν σημαίνει «καλὴ θέσις». Ἡ δευτέρα πυραμὶς, ἣς τὴν εἰσοδὸν εὑρεν ὁ Brugsch βέης, εἶνε ἡ τοῦ υἱοῦ τοῦ Arphibios, Merenra. Ἐντὸς αὐτῆς εὑρεθὲν δύο σαρκοφάγους, ὧν ἡ μία καλύπτεται ὑπὸ ἱερογλυφικῶν ἀρίστης γραφῆς. Αὕτη εἶνε ἡ τοῦ βασιλέως, καὶ ἐν αὐτῇ εὐρέθη ἡ βασιλικὴ μούμια, καλῶς ἔτι διατηρουμένη.

Ἡ ἄλλη, ἣτις εἶνε καὶ ἡ μικροτέρα σαρκοφάγος, δὲν ἠνεώχθη ἔτι, ἐπειδὴ δὲ οὐδεμίαν φέρει ἐπιγραφὴν, ἀγνοεῖται τίς εἶνε ταθαμένος ἐν αὐτῇ.

Κατὰ τὴν «Vossische Zeitung» ὁ Brugsch βέης ἐξακολουθεῖ δραστηρίως ἐν τοῖς περίρῃ τοῦ Saqqarah τὰς ἐρεῦνας, ἃς δὲν ἡδυνήθη νὰ περατώσῃ ὁ Mariette, καὶ ἄτινες ἀναμφιδόλως θὰ φέρωσιν εἰς φῶς τὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἀρχαίων δυναστειῶν τῆς Αἰγύπτου.

Ἐν Ἰταλίᾳ συνέστη ἄρτι ἐπιτροπὴ, ἣτις θὰ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ ἀνεγέρσεως μνημείου εἰς τὸν κορυφαῖον ἱστορικὸν Λατίνον Γάγον Κρίσπον Σαλλούστιον ἐν τῇ πόλει Aquila. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ διαπρεπεστάτων ἐν τοῖς γράμμασιν ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας, μετέχουσι δ' αὐτῆς ἐκ μὲν τῆς Παλλίας ὁ Βίκτωρ Οὔγγου καὶ ὁ Γούλιος Σιμόν, ἐκ τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος Κούρτιος καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς ἱστορίας κ. Κ. Παπαρηγόπουλος.

Ἀγγέλλεται ὅτι ἐν Βερολίῳ θέλει συνέλθει κατ' Αὐγουστον πέμπτον διεθνὲς Συνέδριον Ἀσιανολόγων, ἥτοι τῶν

ἀσχολουμένων εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν. Εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο προσεκληθὴν νὰ μετᾷσχη καὶ ὁ παρ' ἡμῖν διδάκτωρ κ. Σπυρίδων Παπαγεωργίου.

Ἐκ τῶν ἐν τῷ νεοσυστάτῳ μουσειῷ Μυκόνου τῶν Δηλιακῶν ἀρχαιοτήτων, γράφει ὁ «Παρνασσός», ὅπερ τελευταίως κατέταξεν ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Π. Καββάδης, διακρίνονται ἐν μὲν τοῖς πλαστικοῖς ἔργοις τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης 1) πανάρχαιον κολοσσαῖον εἰδωλὸν Ἀρτέμιδος, πρωτοφανὲς καὶ πολύτιμον ἔργον διὰ τὴν καλλιτέτην αὐτοῦ διατήρησιν, διὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ δι' ἣν φέρει ἀρχαιοτάτην ἐπιγραφὴν βουστροφρόδον γεγραμμένην, ἐξ ἧς φαίνεται ὅτι ἀφίερσεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀρτέμιδα Ναξία τις γυνὴ, Νικάνδρῳ τὸν ὄνομα, 2) περὶ τὴν Ἀρτεμῖδα, ἔργον καλλιτέτης διατήρησεως καὶ ἐπιμελεμένης τέχνης, μεγίστην ὁμοιότητα ἔχον πρὸς τὰ ἀνάγλυφα τῶν μετοπῶν τοῦ ἐν Σελινόντι ἀρχαιοτάτου ναοῦ, 3) πέντε ἀρχαῖα ἀγάλματα Ἀρτέμιδος, μεγάλην ὁμοιότητα ἔχοντα καὶ οἰοῦνται ὡς ὑπόδειγμα χρησιμεύοντα πρὸς τὴν ἐν Πομπηΐᾳ εὐρεθεῖσαν ἀρχαῖον Ἀρτεμῖδα, 4) κεφαλὴ πωγωνοφόρος, ἡ καλλιτέτης καὶ σπουδαιότητα τῶν μέχρι τοῦδε εὐρεθεῖσιν ἐν Ἑλλάδι ἀρχαίων κεφαλῶν. Ἐκ δὲ τῶν ἔργων τῆς ἀκμαζούσης τέχνης διαπρέπει σύμπλεγμα παριστὰν τὸν Ἀδην ἀρπάζοντα τὴν Περσεφόνην ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἀκολουθῶν αὐτῇ νομῶν, ἐνῷ αὐταὶ κατεπτομένηται τρέχουσι τῇδε κάκεισε καὶ σπεύδουσι πρὸς βοήθειαν τῆς ἀρπάζομένης, ἔτι δὲ ὑπερμεγέθους κεφαλὴ γυναικὸς, φερούσης πέπλον ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἐχούσης κατὰ τὰλλα μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ κεφαλὴν τῆς Νιδῆς. Ἐκ δὲ τῶν τῆς παρακμαζούσης τέχνης διακρίνονται κεφαλὴ Πτολεμαίου τοῦ Α' καλλιτέτης ἀλεξανδρινῆς ἐργασίας, γυναικεῖος ῥωμαϊκῆς ἀνδρίας, ὁμοιάζων ἐντελῶς τῇ γνωστῇ ἐν Πομπηΐᾳ εὐρεθείσῃ Ῥωμαῖᾳ νεάνιδι, καὶ ἀνάγλυφον παριστὰν πάνθηρα σπαράσσοντα ἵππον. Ἐν τοῖς χαλκοῖς διακρίνεται ἀγαλμάτιον ἀνδρὸς ἀρχαιοτάτου, ὁμοιάζον ἐντελῶς πρὸς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ εὐρεθέντας ἡνιόχους, τρεῖς μικροὶ ταῦροι, ἱππάριον καὶ διάφορα ἑλσμάτια μετὰ λεπτοτάτων καὶ ὀρεινῶν κοσμημάτων. Τέλος μεταξὺ τῶν πηλίνων διακρίνεται πανάρχαιον γυναικεῖον εἶδωλον, ἵπποι ἀρχαίας τέχνης καὶ λύχνοι μετ' ἐγγύφων παραστάσεων.

— Πρὸ τινων ἡμερῶν ἡ ἐν τῷ λιμένι Πειραιῶς ἐργαζομένη βυθοκόρος ἀνέσκαψεν ὅκτω ἀγύρας λιθίνας κοινικὰς τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.

— Εἰς Ἐπίδαυρον πρόκειται νὰ ἐνεργηθῶσιν ἀνασκαφαὶ δαπάναις τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας.

— Ἐν Παλαιστίνῃ ἀνεκαλύφθη ἱσχάτως ἄγαλμα Διὸς, ὅπερ μετ' ἐνέχθη εἰς Κωνσταντινούπολιν.

— Ὁ ἐφέτης κ. Γ. Δ. Ἀντωνόπουλος ἀγγέλλει τὴν προσεχῇ ἐκδοσιν μονογραφίας περὶ χρεωκοπίας καὶ ἀποκαταστάσεως.

— Νέαι ἐφημερίδες ἐξεδόθησαν ἡ «Δόγη», πολιτικοσαυτική, καὶ ὁ «Ὀλύμπος».

ΒΙΒΛΙΑ

2325. Ἑστία. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος Γ'. Τόμος ΙΑ', 15 Μαρτίου 1881. Ἀριθ. 272 (220). Λεπτὰ 24. Ἀθήναι, γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀρ. 6, 4^{ον}, σελ. 16. Περιεχόμενα: Ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἀμλέτου (Ἐκ τῶν τοῦ Paul Stapfer) ὑπὸ Δ. Βικέλα. — Ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος. [Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου]. — Οἱ μάρτυρες τῆς ἐπιστήμης. (Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier. Μετάφρ. Ἑλίας Σκ. Σουτσοῦ). — Ἀρχαῖα. — Ἡ γαλακτώδης θάλασσα. — Τὸ ἀδιάδροχον τῶν ὀφθαλμῶν. — Δάνειον πνεύμα. — Ἀλήθεια. — Σημειώσεις. — Μία συμβουλὴ καθ' ἑξῆς. — 2326. Τὸ Σὺμπαν. Μετ' εἰκονογραφίῶν. Ὑπὸ Σ. Κ. Θεογάρη, ἐκδιδόντος Β. Σκοπούλου. Πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων. Μέρους δεύτερον, 1881. Βιβλιοπωλεῖον ὁ «Κάδμος» Β. Σκοπούλου ἐν Πάτραις, ὁδὸς Μαζιῶνος, 12^{ον}, σελ. 143.

2327. Ταμεῖον τῶν χρῶν καὶ ὀρνῶν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ καὶ αἱ αἱ κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ Ἐφέτων. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀδελφῶν Περρῆ, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου, 1881, 8^{ον}, σελ. 52.

2328. *Nouveau procédé pour la destruction du kermès du figuier.* (Ceroplastes rus-

ci, Linn.). Par M. P. Gennadius. Paris. Εἰς 4^{ον}, σελ. 1-3.

2329. Ἐκθέσεις τῆς ἐν Καλάμαις ἀποστολῆς τοῦ Π. Γενναδίου. Ἐν Ἀθήναις, σελ. 1-16. [Ἐν τῇ Ἐκθέσει ταύτῃ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ὁ κ. Γεννάδιος λόγον ποιεῖται ἰδίως περὶ τῆς κομμίσσεως τῶν ἐσπεριδοειδῶν. Μετὰ μικρὰν ἱστορίαν τοῦ νοσήματος, ἐρχόμενος εἰς ἀκριβῆ περιγραφὴν αὐτοῦ ὑποδεικνύει τὰ αἷτια, αἵτινα παράγουσι τὸ νόσημα καὶ τέλος ἐν ἐκτάσει σχετικῇ ποιεῖται λόγον περὶ τῆς προλήψεως καὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Ἐν τέλει δὲ παραθέτει ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τῆς ψωριδάσεως τῶν ἐσπεριδοειδῶν καὶ περὶ ἄνθρακος].

2330. *Neugriechische Grammatik* nebst Sprachproben für die Fortbildung und Umgestaltung des Griechischen von Homer bis auf die Gegenwart. Rechtmässige deutsche Bearbeitung des Handbuchs to Modern Greek by Edg. Vincent and T. G. Dickson von Professor Dr. Daniel Sanders. Leipzig, Druck und Verlag von Breitkopf und Härtel. 1881. In 8°, S. XIV und 296. [Ἡ νεοελληνικὴ αὕτη γραμματικὴ τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ κ. Δανιὴλ Σάνδερς συνετάχθη καὶ ἀπευθύνεται κυρίως εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως ἐν Γερμανίᾳ, σκοπὸν δὲ προτίθεται νὰ διευκολύνῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐκμάθησιν τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης διὰ συστήματος λίαν εὐμεθέδου καὶ ἐπιτυχῆς. Ἐκ τοῦ προλόγου, ὃν ὁ συγγραφεὺς προτάσας τοῦ ἀξιολόγου ἔχει περιεῖναι, μεταφράζομεν ἐνταῦθα τὰ ἐπόμενα. «Ἐν τῇ παρούσῃ αὐτῇ καταστάσει ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα ἔχει μεγίστην ἀξίαν διὰ τοὺς ἀσχολουμένους εἰς κλασσικὰς σπουδὰς καὶ τοὺς φιλόλογους, παρὰ τοὺς ὅμους ὀλιγογνώστους καὶ μέχρι τοῦδε. Πολλοὶ νομίζουσιν ἔτι ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὁμιλεῖται ἐφαρμένη τις διάλεκτος μεστὴ τουρκικῶν καὶ ἰταλικῶν λέξεων, καὶ αὐτῶν δ' ἔτι τῶν λογίων ὀλίγοι γνωρίζουσι πόσον ὀλίγον διαφέρει ἡ γλῶσσα τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀπὸ τῆς τῶν σημερινῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Ἐπὶ διάστημα 1800 ἐτῶν αἱ ἐν τῇ ἐλληνικῇ γλώσσῃ συμβῆσαι ἀλλοιώσεις εἶνε βεβαίως ἥττον σημαντικαὶ ἢ αἱ συμβῆσαι ἐν τῇ ἀγγλικῇ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Chaucer μέχρι Σαίξπηρ».

Εἰς τὸν περιηγούμενον τὴν Ἀνατολὴν ἡ γυνῶσις τῆς νεοελληνικῆς εἶνε ὀφελιμωτάτη, διότι ἀπαλλάττει αὐτὸν τῆς ἀνάγκης διερμηνέως. Ἑλληνες εἶνε οἱ ἀπανταχοῦ ἐνταῦθα διεξάγοντες τὸ ἐμπόριον, καὶ εἰς αὐτὸ δὲ τὸ Πέραν, τὸ μόνον ὑπὸ Ἑβραίων κατοικοῦμενον μέρος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα εἶνε πολὺ ὀφελιμωτέρα ἢ ἡ τουρκικὴ.

Ἀπὸ ἑτοὺς εἰς ἑτοὺς ἡ γλῶσσα γίνεται καθαρωτέρα καὶ ἀρχαϊκωτέρα, ἀποβάλλουσα μὲν τὰς ἐν αὐτῇ τυχόν ὑπαρχούσας ξενικὰς λέξεις, προσλαμβάνουσα δὲ πάλιν μετὰ αἰῶνων πάροδον ἀρχαίους γραμματικούς τύπους καὶ ἐκκαθαρισμένη τῶν ἀδοκίμων φράσεων καὶ ξενισμῶν ἢ ἀλλοιώσεως δὲ αὐτῇ οὐδαμῶς περιορίζεται μόνον εἰς τὰς λογίας τάξεις τοῦ λαοῦ διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι λίαν διαδεδομένην καὶ ἔμφυτον φιλομάθειαν.

Τὸ Α' τοῦ βιβλίου μέρος, ἡ κυρίως γραμματικὴ, περιέχει ποικίλιαν φράσεων ἐλληνικῶν μετὰ γερμανικῆς αὐτῶν μεταφράσεως ἐκ τῶν ἐν τῇ συνήθει συνομιλίᾳ παρουσιαζομένων.

Τὸ Β' μέρος περιέχει διαλόγους εἰς ἀμφοτέρας ὁσάυτως τὰς γλώσσας, ἐν οἷς προσπαθεῖται κατεβλεθῇ ὅπως μετὰ τῶν συνήθων γλωσσῶν ἀσκήσων μεταδιδῶσιν εἰς τὸν ἀναγνώστην καὶ ἀσφαλεῖς εἰδήσεις περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλληνῶν, πρὸς δὲ καὶ ἐπιστολογραφίαν κατὰ τὸ ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ ἐν χρήσει ὅροι.

Τὸ Γ' περιέχει δείγματα τῶν ἀλλοιώσεων, ὅς ὑπέστη ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα ἀπὸ τοῦ 850 π. Χ. μέχρι τοῦ 1824 μ. Χ. δι' ἀντιπαράθεσεως τεμαχίων ἐκ τοῦ Ὁμήρου, Ἡροδότου, Ξενοφῶντος καὶ Πλούταρχου μετὰ μεταφράσεως εἰς τὴν νεοελληνικὴν.

Τὸ Δ' περιέχει δείγματα τῆς σήμερον ἐν χρήσει ὑπαρχούσης γλώσσης. (Ἐσπερὶ τοῦ Κυρίου Σουταμάκη ὑπὸ Ἀγγέλου Βλάχου, Σηναὶ ἐκ τοῦ Ὁμήλου» κατὰ μετάφρασιν Δ. Βικέλα, ἐκ τοῦ «Νάθαν» κατὰ μετάφρασιν Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ, ἐκ τοῦ «Ραμπανῆ» κατὰ μετάφρασιν Ἰω. Καμπουρογλου κ. ἄ.).

Τὸ Ε' καὶ τελευταῖον μέρος περιέχει λεξιλόγιον τῶν κοινοτέρων λέξεων, κατατεταγμένων εἴτε κατὰ τὴν ἐν τῇ χρήσει σχέσιν αὐτῶν, εἴτε κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν.]